

Věra Lhotáková: Každému bych přála, aby dělal práci, co ho baví

Zdravotní sestra Věra Lhotáková strávila v českobudějovické nemocnici celý svůj profesní život a nyní odchází do zasloužené penze. Za svou kariérou se ohlíží v následujícím rozhovoru.

V českobudějovické nemocnici jste pracovala celý svůj profesní život. Jaké byly vaše začátky?

Jako vystudovaná dětská sestra jsem nastoupila 1. srpna 1970 na Gynekologicko-porodnické oddělení k novorozencům. Zde jsem pracovala necelé 2 roky. Poté jsem přešla na Interní oddělení, kde potřebovali na několik měsíců výpomoc. Ovšem mně se tam tak zalíbilo, že z pár měsíců se stalo takřka 50 let. Z toho 20 let jsem pracovala u lůžek na rotačních službách. To už ale z rodinných důvodů nebylo únosné, a tak jsem v roce 1989 přešla na pracoviště endoskopie s jednosměnným provozem.

Během posledních 50 let došlo ve zdravotnictví k dramatickým změnám. Jak se proměnila práce sestry?

Velkou změnu přinesly jednorázové pomůcky. Když jsem začínala, neexistovaly jednorázové stříkačky, pleny, podložky... Stříkačky jsme tehdy sterilizovali, podložky byly jen bavlněné, takže ty se praly. O víkendu jsme sloužily ve dvou a musely jsme zajistit kompletní péči o pacienta, to znamená postarat se, aby dostatečně jedl a pil, přebalit ho, umýt, těžké pacienty bylo nutné v noci po dvou hodinách polohovat... Sanitárku jsme měly jednu a zpravidla pouze ve všední dny.

Fyzicky byla práce náročnější než dnes, ale bylo více prostoru pro komunikaci s pacientem a mám pocit, že pacienti si nás více považovali. Byli vděční za pomoc a péči.

Ošetrovatelská práce je teď díky jednorázovým pomůckám a sanitárkám pro sestry jednodušší. Ovšem na druhou stranu sestrám přibyla spousta administrativy.

Po nástupu na endoskopii jste si jistě musela zvykat na novou náplň práce a úkony, které takto specializované pracoviště vyžaduje. Co práce endoskopické sestry obnáší?

Oproti práci u lůžek to pro mne byla velká změna a musela jsem se naučit spoustu nových věcí. Abych mohla pracovat jako endoskopická sestra, musela jsem absolvovat i endoskopický kurz v Brně. Ale přístroje se neustále zdokonalují, přicházejí nové, takže se pořád máme co učit.

Endoskopická sestra asistuje lékaři při fibroskopii, koloskopii, ERCP a dalších endoskopických vyšetřeních. Dříve se používaly při vyšetření okuláry, do nichž viděl jen lékař. My, sestry, jsme neviděly nic, jen jsme poslouchaly pokyny lékaře. Byla tedy nutná bezvadná souhra lékaře a sestry. Když byl zajímavý nález, tak nám jej doktor ukázal. Ale obrázky byl hrozně malinké v porovnání s dnešním zobrazením na monitoru. Díky monitoru má i sestra přehled o vyšetření a můžeme se dopředu připravit například na odběry a podobně.

Byla jste u zrodu Gastroenterologického oddělení, které vzniklo v roce 1998 vyčleněním z oddělení interního...

Ano. Do čela Gastroenterologického oddělení byla jmenována MUDr. Olga Shonová, která jej vedla až do loňského roku. Vytvoření samostatného oddělení znamenalo velký posun dopředu, mimo jiné jsme získali i více prostor. Na Interním oddělení jsme měli k dispozici dvě místnosti – v jedné se vyšetřoval horní trávicí trakt, v druhé dolní.

Nemocnice se během vaší kariéry proměnila nejen po odborné stránce, ale i stavebně. Vzpomínáte ještě na původní podobu areálu?

Samozřejmě. Hlavní byla vrátnice, kde se musel každý příchozí legitimovat. Vedle vrátnice stávala jídelna a vysoký komín kotelny, která vytápěla celý areál. Demolice komína byla velkou událostí, na kterou jsem se šla tehdy také podívat.

V místech, kde dnes stojí velký pavilon C, byl zahradník, který nám například pěstoval květiny pro výzdobu na oddělení. V té době zde byla spousta zeleně a laviček, většina ovšem musela ustoupit výstavbě nových pavilonů.

Při své práci jste se jistě potkala s celou řadou lidí. Je mezi nimi někdo, na koho ráda vzpomínáte?

Ráda vzpomínám na staniční sestru Marii Ferebauerovou, která mne přijímala na Interní oddělení a uvedla mne do péče o interní pacienty.

Na endoskopii mi byla skvělou kolegyní zdravotní sestra Helena Postlová. Ta mne zaučila v gastroenterologii.

Práce zdravotní sestry je bezesporu velmi náročná a vy jste jí zůstala věrná úctyhodných 51 let. Co vás na tomto povolání přitahovalo?

*Zdravotní sestra
Věra Lhotáková / Foto: Bc. Iva Nováková, MBA*

Mě práce zdravotní sestry vždycky ohromně bavila. Říkám, že bych každému přála, aby dělal práci, co ho baví. Od mala se mi líbila uniforma sestry s čepečkem, postupem času mne začala zajímat i práce zdravotní sestry, chtěla jsem pomáhat lidem. Zdravotnická škola byla tehdy mojí jedinou volbou, nikam jinam jsem nechtěla. Samozřejmě bylo náročné skloubit rodinu a práci, manžel i chtěl, abych z nemocnice odešla. Ale díky tchyni, která nám velmi pomohla s péčí o děti, jsem mohla v nemocnici zůstat.

Jaké máte nyní plány? Nebudete se doma tak trochu nudit?

Okolí má mírné obavy, co si počnu, až vypadnu z plného nasazení. Ale máme dům, zahradu a nyní i nového psa, takže práce budu mít dost. Ale na co se těším, jsou vnoučata. Konečně bude z pracujících babičky babička hlídací.

Ale určitě se mi bude stýskat po kolegyních. Práce s mladými lidmi pro mne byla velmi nabíjející.

Bc. Iva Nováková, MBA
Oddělení vnitřních a vnějších vztahů